

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/354/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116207503
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5116207503.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci žalobcu - M. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX, S. F., v zastúpení právne - JUDr. Ján Kasenčák, advokát, so sídlom M. T. XXXX/X, R., proti žalovanej - Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody vo výške 1.000 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 41C/123/2016-42 zo dňa 6.6.2016 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu.

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil odporčaniu (ďalej len žalovaná) povinnosť zaplatiť navrhovateľovi (ďalej len žalobca) sumu 1.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.000 eur od 2.1.2016 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 20 eur titulom zaplateného súdneho poplatku a titulom trov právneho zastúpenia vo výške 139,69 eur, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Vykonaným dokazovaním konštatoval dôvodnosť podanej žaloby. Mal preukázané, že uznesením povereného príslušníka Obvodného oddelenia PZ zo dňa 17.1.2009 ČVS: ORP-3719/ZZZA-2008 bolo začaté trestné stíhanie voči žalobcovi. Uznesením OO PZ v Žiline zo dňa 17.6.2009 ČVS: ORP-907/ZVZA-2009 bolo trestné stíhanie zastavené. Uznesením OP Žilina zo dňa 14.7.2010 č. 1Pv 116/0-8 bolo uznesenie o zastavení trestného stíhania zrušené a súčasne uložené vo veci znovu konať a rozhodnúť. Uznesením OR PZ v Žiline zo dňa 29.7.2010 ČVS: ORP 821/OEK-ZA-2010 bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona. Dňa 9.8.2010 podal žalobca voči uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť, uznesením KP Žilina zo dňa 5.11.2010 č. 3KPt 315/10-5 bola sťažnosť žalobcu zamietnutá. Prokurátor podal dňa 8.11.2011 na Okresnom súde Žilina obžalobu pre skutok vymedzený v uvedenom uznesení o vznesení obvinenia. Okresný súd Žilina vydal dňa 9.11.2011 trestný rozkaz č.k. 35T/104/2011-180, voči ktorému podal žalobca dňa 5.12.2011 odpor zo dňa 30.11.2011. Okresný súd Žilina rozsudkom zo dňa 21.5.2014 č.k. 35T/104/2011-315 oslobodil žalobcu spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku z dôvodu, že žalovaný skutok nie je trestným činom. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 6.6.2014.

3. Žalovaný nárok vyhodnotil súd z pohľadu právnej úpravy v zákone č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Zdôraznil, že ide o právny predpis zakladajúci objektívnu

zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie) ktorej sa nemôže zbaviť. Správnosť rozhodnutia orgánov štátu sa neposudzuje z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania, teda aj keď trestné stíhanie sa v čase, keď bolo vedené javilo ako zákonné, v súlade s ustálenou judikatúrou ho treba považovať za nezákonné (uplatňuje sa fikcia nezákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania) práve v dôsledku právoplatného oslobodzujúceho rozsudku.

4. Konkrétne v súdnej veci bolo dňa 29.7.2010 rozhodnutím povereného príslušníka PZ ČVS: ORP 821/OEK-ZA-2010 voči žalobcovi vznesené obvinenie. Uznesením Krajskej prokuratúry Žilina zo dňa 5.11.2010 č. 3KPt 315/10-5 bola zamietnutá sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Prvoinštančný súd mal za to, že tieto dve uznesenia je potrebné posudzovať spoločne, ako jeden celok, keďže sťažnosť je opravným prostriedkom proti uzneseniu o vznesení obvinenia (§ 185 ods. 1 Trestného poriadku). Následne bola prokurátorom podaná voči žalobcovi obžaloba, čo je rozhodnutie prokurátora sui generis. Spôsobená škoda je v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, resp. so všetkými týmito rozhodnutiami, pretože k škode (spočívajúcej najmä v trovách obhajoby) by nebolo došlo, ak by nebolo vydané uznesenie o vznesení obvinenia, ale ani vtedy, ak by uznesenie o vznesení obvinenia bolo na základe sťažnosti obvineného prokurátorom zrušené, či sťažnosť nezamietnutá a obžaloba nepodaná. Za nezákonné rozhodnutie v súdnej veci tak nemožno považovať iba uznesenie o vznesení obvinenia, ale v spojení s ním aj podanie obžaloby na súde. Kým vznesením obvinenia začína trestné stíhanie proti konkrétnej osobe, podanie obžaloby je zavŕšením zhromažďovania dôkazov v tom úseku trestného konania, ktoré predchádza konaniu na súde.

5. Podľa názoru súdu žalobca vymedzil v žalobe v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie titul uplatňovanej náhrady škody. Zhodne v žalobe ako aj na samotnom pojednávaní argumentoval, že bolo proti nemu vedené trestné stíhanie, podaná obžaloba, spod ktorej bol oslobodený, náhradu škody uplatnil pre podanie obžaloby, protiprávne jednanie a následne oslobodenie spod obžaloby. Škodu žalobca vyšpecifikoval, spočívala v trovách obhajoby. Bola tak vymedzená dostatočná skutková identifikácia uplatneného nároku. Návrh žalobcu spĺňal nielen náležitosti vyžadované v § 79 ods. 1 O.s.p. (poznámka odvolacieho súdu - v znení účinnom do 30.6.2016), ale aj náležitosti vymedzené v § 16 ods. 1 zák. 514/2003 Z.z.

6. Žalobca splnil svoju povinnosť tým, že označil Generálnu prokuratúru SR ako zástupcu Slovenskej republiky (štátu) nielen v žalobe, ale aj na pojednávaní. Je tak naplnená aj náležitosť v zmysle § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Prokurátor zamietol sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia a následne podal obžalobu príslušnému súdu, čím je v súlade s ustanovením § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. dané, že zastúpenie štátu Generálnou prokuratúrou SR, resp. oprávnenie GP SR konať za štát v následnom konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 1 f) zák. č. 514/2003 Z.z. Škodu spôsobil orgán zriadený podľa zákona o prokuratúre v trestnom konaní, t.j. prokurátor, ktorý svojím aktívnym konaním, t.j. zamietnutím sťažnosti a podaním obžaloby zachoval nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, hoc mu právny poriadok dával oprávnenie konať aj inak. Kritérium pre založenie oprávnenia GP SR konať za štát v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím nie je, že prokurátor nezákonné rozhodnutie vydal, ale že škodu spôsobil v trestnom konaní. K spôsobeniu škody v tomto prípade zo strany prokurátora nedochádza vydaním nezákonného rozhodnutia, ale tým, že ho nevyužívajúc svoju kompetenciu nezruší, trestné stíhanie obvineného nezastaví, nepostúpi vec, teda osvojí si skutkové závery nezákonného rozhodnutia a podá na základe nich obžalobu (poukaz okresného súdu na závery rozsudku NS SR zo 14.10.2015, sp. zn. 8Cdo 289/2014). Takýto právny názor podporuje aj rozhodnutie č. 4 prijaté na zasadnutí Kolégia NS SR, ktoré sa konalo dňa 3.12.2015.

7. Súd poznamenal, že v súdnej veci neexistoval dôvod, aby za štát konalo Ministerstvo spravodlivosti SR, pretože k vydaniu právoplatného súdneho rozhodnutia nedošlo, s výnimkou oslobodzujúceho rozsudku, na tomto závere nemení nič ani skutočnosť, že žalobca podal primárne žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na Ministerstve spravodlivosti SR, pretože poškodený je chránený pred omylom pri podaní žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody ustanovením § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (okresný súd odkazuje na rozsudok NS SR z 14.10.2015, sp. zn. 8Cdo 289/2014). Súd za potrebné považoval uviesť, že bolo v rozpore s účelom zákona č. 514/2003 Z.z., že žalobca sa stal „rukojemníkom“ medzi orgánmi verejnej moci, a to MS SR a GP SR, ktoré si jeho žiadosť o predbežné prerokovanie náhrady škody opätovne vracali a spätne postupovali, nakoniec aj tak o tejto žiadosti

ani jeden z týchto orgánov nerozhodol. Súd napokon uzavrel, že žalobca splnil svoju povinnosť podať žiadosť o predbežné prerokovanie svojho nároku u príslušného orgánu štátu, jeho žiadosť predbežne prerokovaná nebola.

8. Uplatnená výška škody 1.000 eur predstavuje trovy konania, resp. trovy vynaložené v trestnom konaní na obhajobu poskytnutú žalobcovi advokátom JUDr. Martinom Berecom. Dôvodnosť uplatnenej náhrady škody vyplýva z obsahu súdu predloženej faktúry č. 11500006 a aj z výsluchu žalobcu, ktorý uviedol, že túto sumu zaplatil právnemu zástupcovi 2 x po 500 eur v hotovosti. Napokon túto okolnosť potvrdzuje aj obsah trestného spisu sp. zn. 35T/104/2011. Trovy obhajoby v uplatnenej výške v trestnom konaní vznikli a možno ich považovať za trovy účelne vynaložené.

9. Popri istine 1.000 eur žalobca má nárok aj na úrok z omeškania z tejto istiny. Žiadosť o predbežné prerokovanie náhrady škody bola datovaná dňom 23.6.2015, uvedenú žiadosť doručil žalobca MS SR 1.7.2015. Doručenie žaloby žalovaná nespochybnila, orgány štátu MS SR a GP SR si žiadosť žalobcu postupovali, spätne vracali a opätovne predkladali, a to až do 12.11.2015, kedy GP SR Ministerstvu spravodlivosti SR opätovne postúpila na vybavenie žiadosti, ktorú MS SR Generálnej prokuratúre SR vrátila listom zo dňa 17.08.2015. Súd 1.7.2015 (v uvedený deň prvý krát žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku bola doručená MS SR) s poukazom na § 4 ods. 3 a § 15 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., určil za 1. deň od ktorého začala plynúť 6 mesačná lehota na predbežné prerokovanie nároku (§ 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z.), táto uplynula 1.1.2016, preto nárok na uplatnenie úrokov z omeškania vznikol vznikol žalobcovi odo dňa nasledujúceho, t.j. od 2.1.2016.

10. Žalobca bol v konaní úspešný účastník, z tohto dôvodu postupujúc podľa § 142 ods. 1 O.s.p. (v znení účinnom do 30.6.2016 - poznámka odvolacieho súdu) mu okresný súd priznal náhradu trov prvostupňového konania od žalovaného, neúspešného účastníka v konaní. Trovy prvoinštančné tvorili zaplatený súdny poplatok za žalobu v sume 20 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 139,69 eur, tie súd priznal za konkrétne úkony právnej služby a v konkrétnej výške (prvostupňový súd ich špecifikuje na strane 13, 14 písomného odôvodnenia rozsudku) postupujúc v zmysle vyhlášky MS SR č. 655/2004 o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, konštatovaním aj účelnosti ich vynaloženia.

11. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie za štát konajúci štátny orgán Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal, že nie sú splnené základné hmotnoprávne podmienky ustanovenia § 4 ods. 1 písm. e/ zák. č. 514/2013 Z.z. a Generálna prokuratúra SR nie je oprávneným orgánom konať za štát, škodu, ak vôbec vznikla, nespôsobil prokurátor. Určenie orgánu štátu, ktorý v jeho mene koná, je otázkou skúmania podmienok konania. Zo žaloby nie je zrejмый titul, od ktorého žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu škody, je však zrejмый, že zodpovedným za škodu má byť podľa neho štát. Žalobca za orgán konajúci v mene štátu určil Generálnu prokuratúru SR, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody však podal na Ministerstvo spravodlivosti SR. Pre prípad konkurencie orgánov oprávnených konať za štát, zákon č. 514/2013 Z.z. v ustanovení § 4 ods. 1 písm. m/ stanovuje ten orgán, u ktorého bola žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podaná skôr. Súd mal v súlade s § 104 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku odstrániť nedostatky konania a konať ďalej s Ministerstvom spravodlivosti SR. Za potrebné považuje zdôrazniť to, že žalobca nekonkretizoval ktorým orgánom činným v trestnom konaní, resp. súdom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, resp. ktoré rozhodnutie má byť nezákonné. Samotné oslobodenie spod obžaloby takýmto titulom nie je. Žaloba je preto neurčitá a je neurčitá už aj samotná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Podanie obžaloby ako takej nezakladá nárok na náhradu škody, obžaloba nie je titulom, ktorý by umožňoval priznať nárok na náhradu škody z titulu existencie nezákonného rozhodnutia. Odvolateľ zastával názor, že kumulatívne podmienky na vznik zodpovednosti štátu na náhradu škody v súdnej veci splnené neboli, najmä existencia nezákonného rozhodnutia, existencia škody a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Vytkol rozhodnutiu súdu aj nedostatočné odôvodnenie s vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie veci, navyše okresný súd podľa názoru odvolateľa vec nesprávne právne aj posúdil a svojím postupom odňal mu ako účastníkovi možnosť konať pred súdom.

12. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal potvrdenie rozsudku. Označil za notoriету skutočnosť, že Slovenská republika zastúpená Generálnou prokuratúrou je zodpovedná podľa zákona

č. 514/2003 Z.z. za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ak ktorákoľvek prokuratúra v Slovenskej republike podá obžalobu, s ktorou neobstojí na všeobecnom súde, rozhodnutie, rozsudok o oslobodení spod obžaloby, alebo uznesenie o postúpení veci príslušnému orgánu nadobudne právoplatnosť. Ak preto obžalovaný (v aktuálne súdnej veci žalobca) vynaložil akékoľvek finančné prostriedky na obhajobu, ktoré by inak nevynaložil, ak by prokuratúra zastavila trestné stíhanie voči žalobcovi, tak žalobcovi spôsobila škodu. Škodou je v tomto prípade úbytok majetku. Túto notoriету on v súdnom konaní aj preukázal, predložil stanovisko Najvyššieho súdu SR v zmysle ktorého, ak obžalovaný bude oslobodený spod obžaloby, orgánom príslušným na prejednanie žiadosti o náhradu škody je Generálna prokuratúra. Generálna prokuratúra nechce, nemieni a ani neakceptuje skutočnosť, že môže konať protiprávne. Nie je schopná priznať si svoju vinu a ospravedlniť sa. Koná s úmyslom zbaviť sa zodpovednosti, prehadzuje svoju zodpovednosť na Ministerstvo spravodlivosti napriek tomu, že v tejto otázke už bola ustálená judikatúra a dokonca Najvyšší súd SR musel „umravniť“ Generálnu prokuratúru vydaním stanoviska. Žalovanému nebola postupom súdu v konaní odňatá možnosť konať pred súdom. On podal žalobu prostredníctvom svojho právneho zástupcu na náhradu škody, nie z toho dôvodu, že žiadosť bola zamietnutá, ale z dôvodu, že počas 6-mesačnej lehoty si dve inštitúcie - Ministerstvo spravodlivosti SR a Generálna prokuratúra vymieňali žiadosť o náhradu škody a po uplynutí viac ako 6 mesiacov sa ocitol on v úplnej neistote napriek tomu, že v tom čase už existovalo stanovisko Najvyššieho súdu SR. Práve táto okolnosť ho viedla k podaniu žaloby a napokon ďalším dôvodom podania žaloby bolo aj plynutie premlčacej doby.

13. Žalovaný v písomnej reakcii na písomné vyjadrenie žalobcu k odvolaniu zotrval na svojich odvolacích argumentáciách.

14. Žalobca v replike k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu zotrval na dôvodoch, ktoré uviedol v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného.

15. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej „CSP“), po zistení, že odvolanie podala na to oprávnená strana sporu, v zákonom stanovenej lehote, proti rozsudku, ktorému je odvolanie prípustné, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP (bez nariadenia odvolacieho pojednávania) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP v spojení s § 387 ods. 2 CSP.

16. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s rozsahom skutkových zistení, s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie. Okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia vyargumentoval úplne z akého skutkového stavu veci vychádzal, uviedol presné znenie ustanovení právneho predpisu (zákona č. 514/2003 Z.z.), ktoré na súdnu vec aplikoval. Dôsledne riešil otázku, ktorý štátny orgán je oprávnený za štát konať, v dôvodoch rozhodnutia účastníkom sporu dal relevantné odpovede na otázky procesného charakteru, na otázku, v čom videl existenciu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, vyargumentoval a vyšpecifikoval prečo, z akých dôvodov je daná zodpovednosť štátu vo vzťahu k žalobcovi a žalobcovi prisúdil výšku škody správne v uplatnenej výške. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil aj s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zdôraznenie jeho vecnej správnosti považuje za svoju povinnosť zaujať stanovisko k podstatným odvolacím argumentáciám.

17. Podľa režimu zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci vo veci náhrady škody je zodpovednostným subjektom vždy „Slovenská republika“ bez ohľadu na to, ktorý štátny orgán za neho koná. Podľa § 4 písm. f/ zák. č. 514/2003 Z.z. za štát vo veci náhrady škody koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu (v odkaze pod čiarou je uvedený § 38 zák. č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre) v občianskom súdnom alebo trestnom konaní. Oprávnenie Generálnej prokuratúry SR konať za štát v súdnej veci podľa názoru odvolacieho súdu bola preukázaná, v súvislosti s týmto názorom krajský súd odkazuje na závery rozsudku Najvyššieho súdu SR vyslovené v rozhodnutí č. 6/2016. Pokiaľ odvolateľ argumentuje prípadom konkurencie orgánov oprávnených konať za štát s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. m/ zák. č. 514/2003 Z.z., ktoré zakotvuje oprávnenie konať u tohto orgánu štátu, u ktorého bola žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podaná skôr, platilo by to iba v prípade, ak by ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov štátnej moci. V súdnej veci však bolo preukázané, že ku škode došlo a bola spôsobená v oblasti výkonu verejnej moci orgánom štátu - príslušnou prokuratúrou v trestnom konaní, ku škode nedošlo a nebola spôsobená

v oblasti verejnej moci patriacej do pôsobnosti viacerých orgánov štátnej moci. Z tohto dôvodu v zmysle § 4 ods.1 písm. f) Z.č.514/2003 Z.z. je orgánom konajúcim v mene štátu - Generálna prokuratúra SR.

18. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 1.7.2004. Súdna judikatúra dospela k záveru, že zmyslu právnych úprav zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe), bola odčinená. Ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.

19. V súdnej veci žalobca jednoznačne preukázal nárok na náhradu škody podľa právneho režimu zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj tú okolnosť, že mu bola spôsobená škoda orgánom štátu, prokurátor zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, následne podal obžalobu príslušnému súdu, v konaní pred súdom žalobca bol oslobodený. Škodu spôsobil orgán zriadený podľa zákona o prokuratúre v trestnom konaní zamietnutím sťažnosti a podaním obžaloby zachoval nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, hoci mu právny poriadok dával oprávnenie konať aj inak. Správne uzavrel okresný súd, že k spôsobeniu škody zo strany prokurátora nedochádza vydaním nezákonného rozhodnutia, ale tým, že nevyužijúc svoju kompetenciu nezruší, trestné stíhanie obvineného nezastaví, nepostúpi vec, teda osvojí si skutkové závery nezákonného rozhodnutia a podá na základe nich obžalobu. Ide o vecný záver judikovaný aj v rozsudku NS SR sp. zn. 8Cdo/289/2014 zo 14.10.2015 podporované aj rozhodnutím č. 4 prijaté na zasadnutí kolégia NS SR dňa 3.12.2015.

20. Popri istine žalobcovi vznikol nárok aj na úrok z omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka), prvoinštančný súd správne vymedzil rozhodný deň od ktorého sa dostala žalovaná do omeškania s plnením peňažného dlhu a výšku úrokov priznal žalobcovi v súlade s vykonávacím predpisom (viď. Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Zb. v znení účinnom k prvému dňu omeškania).

21. Rozhodnutie okresného súdu je správne aj v súvisiacom výroku o náhrade trov prvoinštančného konania, vychádza z procesnoprávnej úpravy platnej a účinnej ku dňu vydania odvolaním napadnutého rozhodnutia. Prvoinštančný súd žalobcovi priznal náhradu trov prvoinštančného konania v správnej a účelne vynaloženej výške.

22. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný v odvolacom konaní úspešný nebol, úspešnou stranou sporu odvolacieho konania je žalobca, z tohto dôvodu má voči žalovanému nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v rozsahu 100%.

23. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody), čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k niektorej z uvedených väd. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia uznesenia v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa § 429 ods. 1 CSP neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.